

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 217/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu Okresného súdu Trnava sp. zn. 5PP/72/2024 z 30. decembra 2024 a jeho postupu v označenom konaní a proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3Tos/31/2025 z 18. februára 2025 a jeho postupu v označenom konaní takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 7. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho základného práva podľa čl. 50 ods. 5 ústavy uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v spojení so základným právom na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a právom na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) sp. zn. 5PP/72/2024 z 30. decembra 2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a jeho postupom v označenom konaní a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3Tos/31/2025 z 18. februára 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a jeho postupom v označenom konaní. Navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a priznať mu finančné zadostučinenie v celkovej sume

21 000 eur. Zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie o jeho ústavnej sťažnosti.

2. Z ústavnej sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vykonáva viac trestov odňatia slobody, ktoré mu boli uložené rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/107/2019 za prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona vo výmere 2 rokov a 6 mesiacov a rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/157/2020 za prečiny výtržníctva podľa § 364 ods. 2 Trestného zákona, ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a krádeže podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona vo výmere 20 mesiacov a 16 mesiacov, s predpokladaným koncom trestu 7. januára 2026.

3. Sťažovateľ podal 30. októbra 2024 na okresnom súde návrh na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

4. Napadnutým uznesením okresného súdu bol jeho návrh zamietnutý. Napadnutým uznesením krajského súdu bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že okresný súd a aj krajský súd pri posudzovaní jeho návrhu vychádzali výlučne z jeho trestnej minulosti. Navyše, jeho menej priaznivá resocializačná prognóza je iba vytrhnutá z kontextu. Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd a ani krajský súd mu neposkytli návod, ako sa má vo výkone trestu zmeniť či zlepšiť, aby možnosť jeho podmieneného prepustenia nezostala iba v rovine teórie. Poukázal na svoje nepretržité pracovné zaradenie, pracovnú disciplínu, kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti, zlepšovanie odborných znalostí počas výkonu trestu odňatia slobody, ako aj priaznivé rodinné prostredie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením jeho základného práva podľa čl. 50 ods. 5 ústavy, ako aj jeho práva na osobnú slobodu napadnutými uzneseniami a príslušným postupom okresného súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o jeho návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

9. Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu a jeho postupom, z okolností danej veci vyplýva, že sťažovateľ mal možnosť podať proti nim sťažnosť krajskému súdu, ktorú aj využil, a preto s odkazom na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorého ústavný súd poskytuje ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci v rámci jemu zverenej právomoci (m. m. I. ÚS 211/2022, II. ÚS 270/2021, II. ÚS 190/2022, II. ÚS 387/2022, III. ÚS 397/2023), by existoval dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

10. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv napadnutým uznesením krajského súdu a jeho postupom by existoval dôvod na odmietnutie danej časti ústavnej sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, keďže odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu presvedčivým a zrozumiteľným spôsobom odpovedá na všetky relevantné námietky sťažovateľa.

11. Krajský súd v napadnutom uznesení poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ v súčasnosti vykonáva viacero trestov odňatia slobody. Aj keď v jeho prípade bola splnená formálna podmienka na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (vykonanie potrebnej časti trestu) a bolo taktiež preukázané jeho polepšenie, teda bola splnená jedna z formálnych podmienok na jeho podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, všetky okolnosti súvisiace s jeho osobou, jeho osobné a charakterové vlastnosti, jeho celkový postoj k spoločenským normám, prostredie, v ktorom žil celý doterajší život, ako aj povaha a charakter trestnej činnosti, pre ktorú je vo výkone trestu, neumožňujú podľa krajského súdu vysloviť záver o prognóze vedenia riadneho života zo strany sťažovateľa, čo predstavuje ďalšiu formálnu podmienku, ktorej splnenie je nevyhnutné na podmiennečné prepustenie sťažovateľa. K tomuto bližšie uviedol, že sťažovateľ má celkovo 12 záznamov v registri trestov, prevažne za trestnú činnosť majetkového charakteru, a to vrátane zločinu lúpeže. Nepodmiennečný trest odňatia slobody bol sťažovateľovi uložený celkovo sedemkrát, v jednom prípade mu bol uložený podmiennečný trest odňatia slobody, avšak sťažovateľ sa neosvedčil a bol nariadený jeho výkon. Taktiež bol sťažovateľovi nariadený aj výkon trestu povinnej práce, ktorý bol premenený na trest odňatia slobody. Ani početné odsúdenia a široká škála trestov tak podľa krajského súdu sťažovateľa neodradili od páchania ďalšej trestnej činnosti, pričom k páchaniu trestnej činnosti sa vrátil vždy v krátkom čase po výkone príslušného trestu odňatia slobody. Sťažovateľ tak má podľa krajského súdu sklony k páchaniu trestnej činnosti, keď vo výkone trestu strávil celkovo 12 rokov a napriek uvedenému došlo k jeho ďalšiemu odsúdeniu na výkon trestu. Aj v súčasnosti je vo výkone trestu odňatia slobody za viaceré trestné činy v zásade násilnej a majetkovej povahy, pričom v jeho prípade ide o recidívu. Trest

vykonáva v ústave so stredným stupňom stráženia, kde bol zaradený pri odsúdení, pričom počas celej doby výkonu trestu si nevytvoril podmienky na preradenie do nižšieho stupňa stráženia. Výsledky kvalifikovaného prognózovacieho nástroja ustálili, že resocializačná prognóza je u sťažovateľa menej priaznivá. Vo výsledku teda podľa krajského súdu nie je možné vysloviť opodstatnený predpoklad, že sťažovateľ v budúcnosti povedie riadny život, a preto je u neho ďalší výkon trestu dôvodný.

12. Ústavný súd konštatuje, že z citovaných častí napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že tento sa podrobným spôsobom venoval komplexnému posúdeniu okolností danej veci. Krajský súd posúdil jednak množstvo a charakter trestných činov spáchaných sťažovateľom (12 záznamov v registri trestov, 7 nepodmienečných trestov odňatia slobody, prevažne majetková a násilná trestná činnosť), frekvenciu ich páchania (vždy v krátkom čase po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody), ako aj tendenciu sťažovateľa páchať trestnú činnosť v určitej intenzite (opätovné odsúdenie za trestné činy majetkovej a násilnej povahy), a taktiež vzal do úvahy aj menej priaznivú resocializačnú prognózu na strane sťažovateľa. Predmetné závery krajského súdu neboli zo strany sťažovateľa ústavnoprávne relevantným spôsobom spochybnené.

13. Ústavný súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že dôvody uplatnené v ústavnej sťažnosti v spojení so skutkovými okolnosťami veci nasvedčujú záveru, že v prípade vecného posudzovania ústavnej sťažnosti by existoval dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, resp. v časti z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

14. Sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v tomto konaní. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto predpoklady musia byť splnené súčasne a ak hoci len jeden z nich nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť. Absencia potenciálneho úspechu ústavnej sťažnosti v podobe identifikovaných dôvodov jej zjavnej neopodstatnenosti zakladá dôvod na záver, že u sťažovateľa ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, čo vedie ústavný súd k rozhodnutiu o nevyhovení žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (bod 1 výroku tohto uznesenia). Nevyhovenie tejto žiadosti zároveň zakladá zákonný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto uznesenia).

15. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu